

MALS MOMENTS I DIVISIÓ

Oriol Sagrera

La divisió interna

La meva vinculació amb el CAC de sempre havia estat a nivell atlètic, que amb els seus alts i baixos es remunta des de l'any 1979 fins aproximadament el 1989. No fou fins a finals de 1992 que s'em demanà de formar part d'una comissió tècnica dins de l'entitat, a la qual vaig accedir però sense assumir massa responsabilitats. Recordo que assistíem a les reunions amb els monitors de les escoles i els entrenadors. El que feïem era donar suport a les persones que es dedicaven a la promoció de l'atletisme a nivell dels més menuts. També recordo que poc en sabíem del funcionament propi de l'entitat, ja que per això hi havia una Junta directiva que duia tots aquests temes. Fou al llarg de la temporada 1992-93 que hi hagué un gran distanciament entre la comissió tècnica i la junta Directiva. Aquest distanciament va portar a una sèrie d'atacs frontals entre alguns directius de l'entitat, arribant fins el punt de la dimissió del president Ramon Montllor i del tresorer en Jaume Gual. Aquest fet ens sorprengué a alguns dels components de la comissió tècnica, ja que en cap moment sabíem de la tensió interna dins de la junta directiva. Els fets portaren a unes eleccions per a elegir nova junta, on finalment hi hagué dues candidatures, una de les quals estava encapçalada per en Jaume Gual i Ramon Montllor, i l'altra per en Joan Marquillas i Jordi Fusté, i on també hi havia històrics de l'entitat com en Jordi Permanyer.

Després de celebrar-se les eleccions el 17 de juliol el resultat fou ajustat, guanyant per 9 vots la candidatura encapçalada per en Jaume Gual (22 vots contra 13). Des del primer moment, la intenció d'aquest fou aglutinar a gent de l'altra candidatura i no provocar cap fractura dins de l'entitat, cosa que es reflectí en varis escrits a *Forja* durant els mesos d'agost i setembre. Concretament, després d'aparèixer un escrit a la *Forja* el 24 de juliol de 1993 firmat per en Joan Mañà, i on es critica durament l'actitud abans i durant les eleccions de la candidatura encapçalada per en Joan Marquillas, el nou president, en Jaume Gual, contesta en una carta a *Forja* el 28 d'agost desvinculant-se totalment de les crítiques fetes per en Joan Mañà, i convida a tothom a seguir lluitant per l'entitat, afirmant que en aquesta nova etapa de l'entitat «ningú n'és exclòs i ningú se n'ha d'autoexcloure». Afirmant que la nova junta considera que tothom és prou vàlid en la tasca que desenvolupa en aquell moment a l'entitat.

Tot i així l'objectiu del nou president no s'aconseguí al no ser possible el diàleg entre ambdues parts i l'octubre de 1993 un grup d'atletes i el seu entrenador marxen de l'entitat i formen un altre club d'atletisme al poble. Si la situació que vàrem viure en aquell moment fou una mica trista per tots plegats, el més lamentable fou el gran suport que reberen aquest nou club per part de l'Ajuntament, en el qual hi havia com a regidor el pare d'en Jordi Fusté, i el senyor Jordi Permanyer. La sort ha estat que al final el temps ha corregit els errors i avui podem celebrar els 25 anys del CAC.

Poc recolzament en moments difícils

A partir d'aquest moment les temporades 1993-94 i 1994-95 foren molt dures, ja que el poc suport que rebia l'entitat va desanimar a uns directius que portaven molts anys en la lluita per l'atletisme al poble, una lluita que la majoria de vegades no era entesa ni pels ciutadans i pels governants, i que ara veiem com, després de 20 anys, se li donaven facilitats a una entitat que començava que el CAC no havia rebut en 20 anys. Exemples d'això en podem trobar molts, alguns d'aquests són:

—Mentre el CAC tardà més de 7 anys en rebre una subvenció per part de l'Ajuntament, i hagué de canviar de nom per tal que aquesta fos una mica raonable, l'Ajuntament divideix la subvenció anual de l'atletisme entre els dos clubs, un de més de 15 anys d'història, i un altre de recent creació.

—Mentre el CAC tardà més de 10 anys en oferir un espai per poder entrenar —jo mateix recordo la meua etapa atlètica entrenant pels carrers— la JAC obtenia unes noves instal·lacions properes al poble, quan ja hi havia unes instal·lacions municipals específiques per l'atletisme. És a dir, segons com, es parlava d'atletisme local a l'hora de la subvenció, mentre que a l'hora d'espai d'entrenament es parlava de clubs. Realment, una gran injustícia.

—La concessió de l'organització de la cursa popular, demanada pels dos clubs però reservada a la JAC que a més, menyspreant la feina feta durant molts anys, l'anomenà la primera cursa popular, oblidant que anteriorment el CAC n'havia organitzat 10. A més de permetre aquest menyspreu, el suport de l'Ajuntament fou desmesurat, com mai s'havia pogut veure en el CAC, ni en l'organització dels Campionats de Catalunya de Cros.

—La informació de l'emissora municipal també era totalment partidista, així com també el recolzament i l'assistència a actes per part dels polítics locals.

En definitiva uns fets molt lamentables que, tot s'ha de dir, duraren 2 o 3 anys, ja que, qui més qui menys, a la llarga va poder veure la gran injustícia que s'estava fent amb una entitat històrica del poble.

Els incondicionals aixequen el CAC

A nivell esportiu

En la temporada 1993-94 pocs eren els atletes del CAC en actiu. A nivell femení només hi havia la Mònica López i la Montse Llobet, mentre que a nivell masculí hi havia el Carles García, entrenat per en Josep M. Giménez; en Lluís García i en Oriol Sánchez, entrenats per en Joan Avellaneda; en Ferran Tàpia, Dídac Pérez, Diego Retamal, Sancho Ayala, José Javier López Acemel i Salvador Arrabal, entrenats per aquest últim, i els fondistes Manolo Hoyo, Josep Pons, Joan Pere López, Joan Larrosa, Benjamí Benedicto i Josep Toro. A tots ells se li sumaven ex-atletes que apareixien espontàniament per participar en la lliga, amb un gran sacrifici i esforç per defensar l'entitat. Aquests eren Josep A. Funes, David Santacruz, Àngel Galobart, Joan Avellaneda, Andreu Costa, Josep Manel Méndez, Jonathan López, Dani i Xavi Sagrera, Antoni Vilarrubies, Joan Francesc Iglesias, Toni Playà, Martí Llobet, Josep M. Bea, Jordi Espunyes, Josep Orriols, Josep Vinuesa, Rodrigo Gaete... Gràcies a tots ells el club pogué seguir endavant i participar en la lliga catalana de clubs. La seva contribució ha permès que ara poguem dir que el CAC és dels pocs clubs de Catalunya que no ha fallat mai en els últims 20 anys en la Lliga Catalana de Clubs, un fet del que cal estar ben orgullosos.

Partit de voleibol a les pistes poliesportives dels Saulons

25 anys del Club Atlètic Castellar

En les temporades següents es va intensificar l'interès pel CAC per la promoció. A la tasca d'en Joan Avellaneda a l'escola Emili Carles Tolrà se li sumà la d'en Dani Sagrera a l'escola El Casal i la de Mònica López a l'escola Sant Esteve. L'esforç de tots ells fou primordial per aconseguir nous atletes per a l'entitat, ja que els entrenadors de les pistes d'atletisme —en Josep M. Giménez, en Joan Manuel Sesé i Àngel Galobart— comptaven amb pocs atletes. Els fundistes també anaven augmentant la família amb talents com la Montse Bergadà, que posà amb els seus triomfs el nom del CAC en boca de molta gent. Cal tenir present que moltes vegades, encara que es faci una bona feina a nivell de promoció, no ets valorat enlloc si no tens la publicitat dels èxits. Ni tan sols a nivell d'administració local, que presumeix de què les subvencions a les entitats es fan en funció de la promoció.

A nivell organitzatiu

Si tot això passava a nivell esportiu, a nivell organitzatiu passava tres quarts del mateix. En el moment de treballar en les competicions organitzades, sortien antics col·laboradors de sota les pedres. La gent que s'estimava el club no es deixava enganyar i tenia encara més ganes de tirar-ho endavant. Gràcies a ells es va poder mantenir un nivell organitzatiu que al llarg de la història ha estat dels millors de Catalunya.

Aquestes competicions a càrrec del CAC eren:

- Cros Vila de Castellar-Memorial Pere Hernández: cursa d'un gran nivell atlètic on tothom podia veure i gaudir d'un gran espectacle ofert pels millors atletes del moment.

- Milla Urbana: una prova nascuda amb la setmana de la joventut amb l'objectiu de posar el jovent i els més petits a córrer una distància inusual per a molts d'ells. L'indret escollit era la Plaça Major per tal de donar-hi un caire més popular. Amb el temps la Milla ha estat una prova on es busca la participació de les escoles, tot i que els atletes sèniors han mantingut un alt nivell.

- Al mes de maig, cada any s'organitzava un encontre de lliga a unes pistes reglamentàries, no disponibles a Castellar. Per tant, quan el CAC corria el seu encontre «a

Any 1989. Cursa de Torredembarra, Oriol Sagrera, Juan Pedro López, Joan M. Sesé i el benjamí David López amb els trofeus guanyats a la cursa

casa» havia de llogar unes pistes a fora, organitzar l'encontre i córrer. Un gran esforç, que demostrava el gran interès de la junta i dels atletes per mantenir-se en aquesta competició, cosa que molts clubs de Catalunya (alguns d'ells amb pistes pròpies) no ho suportaven i es retiraven.

- Cada 4 o 5 anys, organitzàvem els Campionats del Vallès. Va passar, per exemple, l'any 1995, amb tot un èxit de participació i organització malgrat alguns escrits apareguts en revistes locals dient tot el contrari.

- Per si tot això no fos prou, l'any 1994, la junta de CAC decideix fer més per l'atletisme local i organitzà per primera vegada els Campionats Locals d'Atletisme de la Vila de Castellar, els dies 20, 22, 24, 27 i 29 de setembre i 1 d'octubre a les pistes de la carretera de Terrassa. La resposta dels atletes fou bona i, encara que la participació es limités a nivell d'atletes de l'entitat, l'experiència fou prou positiva. A part d'això la junta també va començar la construcció d'una pista de futbol i d'un circuit il·luminat de cros a les pistes d'atletisme, per tal de millorar-ne els serveis i fer més ric l'equipament en general.

Poca difusió i poc reconeixement

Però tot aquest treball no fou prou reconegut per part del poble. L'Ajuntament seguia abocat en l'altra entitat. En part els culpables fórem la pròpia gent del CAC que, abocats al treball propi de l'entitat, ens descuidàrem d'una faceta de la qual mai n'hem estat mestres, com és la de saber mostrar i ensenyar el que fem.

Mentre uns feien una publicitat desmesurada del seu treball, a voltes amb mitges veritats, nosaltres ni tan sols ens dedicàvem a escriure o fotografiar tot allò que estàvem fent. La presència del CAC als mitjans de comunicació, tan locals com comarcals, era quasi nul·la i es limitava a algun escrit a *Forja* on s'explicava només part del que s'estava fent. Deia que en part era culpa nostra, però també ho era de la poca predisposició d'alguns (periodistes i d'altres) a interessar-se per l'activitat que duia a terme el CAC.

Aquesta crec que ha estat unes de les grans mancances que ha tingut l'entitat al llarg de la seva història: no ha sabut vendre el producte. També passa actualment.

Aire nou

Tots aquests fets portaren a què, en la diada del CAC celebrada el juny de 1995, tres membres històrics del club —Àngel Galobart, Jaume

Any 1996. Sabadell, Parc Catalunya. Grup d'atletes participants en el Memorial José Bravo

Gual i Ramon Montllor— anunciessin la seva marxa com a membres de la junta directiva. Era un fet prou comprensible tal i com estaven anant les coses, però dur per a l'entitat que, tot i l'augment d'atletes i de prestigi, encara es trobava en moments difícils.

Fou llavors quan els que quedàvem en junta decidírem tirar endavant. Recordo les converses amb l'amic Joan Manel Sesé, que em deia: «Si tu t'ocupes de la part directiva i burocràtica, jo ja me n'ocupo de la part tècnica». També vam comptar amb l'experiència contrastada d'en Joan Pere López i Josep Comasòlives, que portaven ja molts anys com a membres de la junta directiva, i de l'ajuda d'en Benjamí Benedicto en temes de secretaria. No obstant, ens faltava algú que portés el tema dels diners quan vam trobar a en Josep Llobet vam tenir l'equip complet. Fou així com, en l'assemblea celebrada el dia 4 de novembre de 1995, amb l'assistència dels membres de junta i l'única presència de la mare d'un atleta, es va constituir la nova junta, que comptava amb: Oriol Sagrera com a president, Joan Pere López com a vice-president, Benjamí Benedicto com a secretari, Josep Llobet com a tesorero, Josep Comasòlives com a responsable dels fondistes i Joan Manel Sesé com a responsable de la promoció. Un mes més tard s'incorpora en Manel Pané, ex-atleta fundador de l'entitat. Les ganes i la il·lusió de la gent va fer que tiréssim el carro endavant i aconseguíssim fites impensables en aquell moment, com fou l'aconseguir un rècord del món. L'esdeveniment es va produir el setembre de 1996 quan, a les pistes de la carretera de Terrassa, el CAC va inscriure el rècord del món de 100 X 300m.

25 anys del Club Atlètic Castellar

Any 1996. Atletes del CAC participants en la cursa Contra la Droga, davant l'Ajuntament de Castellar del Vallès

Any 1996. Cursa 75è aniversari de la JA Sabadell.
Grup d'atletes premiats, Carles García, Juan Pedro López, Montserrat Bergadà, Manolo Hoyo i Lluís García